

ερωτικότερος άντρας τής 'Αγγλίας!

ΘΩΜΑΣ.—Μεγαλειότητα... Δεν είμαι πειρά παρά ένας ιερέας, ένας υπηρέτης του Θεού...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Και του βασιλέως.

ΘΩΜΑΣ.—Του Θεού μόνο.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Τι είναι αυτά, Θωμά; Ξέχασες λοιπόν τη συμφωνία μας; Ξέχασες ότι σ' έκανα αρχιεπίσκοπο για να εκπαιύεις και πάλι τις διαταγές μου; 'Αν δεν τ' ήθελα εγώ, δεν θα φορούσες αυτή τη στολή.

ΘΩΜΑΣ.—Δεν τ' οθείησατε σεις, τ' οθείησε ο Θεός...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Θωμά!...

ΘΩΜΑΣ.—Ναί, ο Θεός τ' οθείησε.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—'Ο αδαίος δεν είναι πειρά παρά ένας ιερέας. 'Ο διάβολος έγινε Ξαίνα άγιος!

ΘΩΜΑΣ.—Μάλιστα, Μεγαλειότητα.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Κι' ύστερα λένε πως τ' οδαο δεν κάνει τον καλύτερο. Τέλος... Μπορεί να έγινε Ξαίνα άγιος. 'Αλλά είσαι αποχρωμένος να κάνης β.τι διατάξω. Πάρε αυτό τ' έγγραφο. (Του δίνει ένα χαρτί). 'Εδώ μέσα είναι γραμμένες ή οδηγίες μου για τή διούξη του κλήρου. Είναι πολλοί κληρικοί που δεν τούς χωνεύω. ('Ο Θωμάς παίρνει τ' έγγραφο και τ' ορίζει).

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Πώς, τομάκι;

ΘΩΜΑΣ.—'Ο Θεός μ' έρωπίσε και με καθοδήγησε. Χτες ακόμα δεν είχα συνείδηση των καθηκόντων μου, σήμερα είμαι έτοιμος να πεθάνω για να τ' εκπέλω. Θέλω να ξεχωνισθώ από τή μάταιη και άνανδρη ζωή που ζήσα ως τώρα. Δεν θά σ' οακαούσω πειρά, βασιλιά, 'Ο' αδαίος μόνο τή συνείδησή μου, που είναι ή φωνή του Θεού. 'Ως τώρα, κοιμόταν μέσα μου αυτή ή συνείδηση, μα τώρα πειρά που ζήνησε, τίποτα δεν θά μπορέση να τή κινήση. 'Επρεσι να βρεθώ μόνος, μακριά από τ' άσπρα και τή διαφθορά τής Αύλης, για να συνέλθω...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.— Ξεχνάς ότι εγώ που σ' ανόψωσα, μεροσ και να σ' οντήρω, άχάριστε;

ΘΩΜΑΣ.— Είμαι βασιλεύς, αλλά είμαι ένας περαστικός βασιλεύς αυτού του κόσμου. 'Η δύναμη του Θεού είναι μεγαλύτερη από τή δική σου. Μ' έρωπίσε αρχιεπίσκοπο για να με κάνης ακόμα πιο τυφλό όργανό σου. Μα τί συνέβη; 'Εγώ Ξαίνα είδα την αλήθεια και συζάηκα τήν πρώτη μου ζωή, άπαρήθηκα τόν πρώτο μου έρωτο και ύφρονισα τώρα αντίμετοπός σου. Βασιλιά 'Ερωπίσε, μετάνιωσα κι' εσύ... Είναι καρός. 'Εξαγίνισον κι' εσύ από τ' αμαρτία σου...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.— 'Αν δεν κρατούσες τόν σταυρό, ού στο χέρι σου, θά σ' χτυπούσα. Φύγε γρήγορα.

ΘΩΜΑΣ (φεύγει άγρα-άγρα, ψιθυρίζοντας).—Πόσο είναι αξιολάητος!...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ, (μόνος).— Τί έπαθα!... Θέλησα να τού κάμω ακόμα περισσότερο καλό, και δημιούργησα έναν έχθρό. Δεν θέλει να είναι πειρά τυφλό όργανό μου. 'Αλλοίμονό του!... Θά μετανιώσκη φριχτά για τή θρασύτητά του... 'Εχω άκαρπες αδικούς πραγματικά άφοσιωμένους σ' έμένα. Θά βρεθώ κάποιος να μ' απαλλάξη άπ' αυτόν τόν άχάριστο. Θά βάλω να τόν σκοτώσουν μέσα στην εκκλησία, τήν ώρα που θ' άνεβαίνη τ' οκαλοπάτια που οδήγουν στο βωμό, για να λειτουργήση. Και γρήγορα-γρήγορα μάλιστα. Άβριο... Ναί, άβριο...

Η ΞΕΧΩΡΙΣΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η Κ. ΔΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

'Η σύζυγος του μεγάλου ποιητού Λαμαρτινού ήταν κόρη ενός άνοτερου αξιωματικού του άγγλικού στρατού, του συνταγματάρχου Βιόζ. 'Η γυναίκα αυτή ήταν ένα έκλεκτό πλάσμα προκισμένο μ' άσχημη εύαισθησία και μιά αγαρότητα ψυχής που δύσκολα τή βρίσκει κανείς. 'Όλη της τή ζωή τήν αφέρωσε στο σύζυγό της και στην άνακοήμιση των δυοτιχών. Οι κάτοικοι του παρισινού προαστίου του 'Αγιού Μαργκελου μιλούσαν μέχρι από όλιγον έτών άκόμη για μιά άγια και άγνωστη γυναίκα, ή όποια κατέβαινε μέσα στις τρώγλες των φτωχών ανθρώπων για να τούς παρηγορήση στον πόνο τους και να τούς ενίσχυσή στη δυστυχία τους. 'Η γυναίκα αυτή ήταν ή σύζυγος του Λαμαρτινού, ή όποια, όσάκις έκανε καμιά φιλάνθρωπία, κρυβόταν κάτω από τ' ο ψευδώνυμο κυρία Ντυμόν.

'Ενας βιογράφος του Λαμαρτινού γράφει σχετικά τ' άξηση:

"Έζησε κάποτε, στο προάστειο του 'Αγιού Μαργκελου, μιά κυρία, σ' πολλή λίγους γνωστή με τ' όνομα κυρία Ντυμόν. 'Η γυναίκα όμως αυτή ήταν γνωστή σ' όλους τούς δυστυχείς για τήν ανεξάντλητη αγαρότητα της. 'Ω, σεις νέες, όσες έπανέφερε στον ίσιο δρόμο, όσες γέροι, των όποιων όηήρθε άδελφή, όσες παιδιά, των όποιων όηήρθε μάνα, όσες δυστυχείς, όσους, αγάησε και συνέδραμε—δεν θά ξαναόηητε πειρά τ' ο παρηγορητικό πρόσωπό της. 'Η κυρία Ντυμόν πέθανε, όταν πέθανε και ή κυρία Λαμαρτινού!.."

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΕΠΕΡΑΣΕ...

(Τής ELENE BACARESCO)

ΕΠΕΡΑΣΕ!... Δεν έπρεπε, σι' αλήθεια, να φανώ στον ήρωα τ' ορόμο του και να τόν άνταμάσω. Μα βρίσκεται τ' ο σπίτι μου κι' πέρα στο βουνό κι' εκράταγα στα χέρια μου λουλούδια να τού δώσω!

ΜΟΥ ΜΙΑΗΣΕ!... Δέ ύπνετε να μ' έλξε έτσι μαγένη γλυκά ή Ξελογιάστρα του λαλιά. Μ' άπ' τ' ο πονηρό με ρόδα τ' ο παράθυρό μου ο 'Απρίλης τάχη στέφει κι' ο ήλιος σ' έ λίγο χρώσωνε και κάμπος και βουνό.

Μ' ΑΓΑΠΗΣΕ!... 'Η καρδούλα μου δέ άπνετε, σι' αλήθεια, τόσο γοργά κι' άμέτρητα για ζέινον να γιωτά. Μ' άλλωμονο!... 'Όταν τής μιλούν, βαθεία μέσ' άπ' τ' ο στήθεια, Ξέρει ή καρδιά μου ν' άπαντά και Ξέρει ν' αγατά.

Κι' ΕΦΥΓΕ!... 'Αχ! δέ άπνετε να τόνε περμεινό με τ' οσο πάθος και καυμό, μηδ' ένα τόν ποσώ... Μα όταν έζέινος δέ φανεί, σύννεφο άγριωμένο

θά σκοτεινιάση άτασία τόν καθαρό ούρανό!...

ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ

(Του ΕΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

"Όταν νορίς-νορίς από τ' ο σπιτάκι σου κάθε προί μονόζωνε μου περνώ, εύφραίνομαι κατάβαθα, μικρούλα μου, καιώς στο παραθύρι σ' ο θωρό.

Μ' αυτά τ' ο ζωστοινοίνα τ' ο μάτια σου με βλέπεις κι' είναι σ' α ν' ο φώτας: —Ποιός είσαι, τί σ' κάνει και παιδιάξωσα, Ξένε, που έτοι θλιπείνα με κοιτάς;

Είμαι, λοιπόν, γνωστός ποιητής, μικρούλα μου, σ' όλη τής Γερμανίας μας τή χώρα τ' ο πιο τρανά τ' ο άνοιατα λογάρισε θά κάνης και τ' ο άνομάτος μου γνωρά. Τώρα τί τάχα μέσα μου να γίνεται κι' είναι ριζο κι' ώχρό τ' ο πρόσωπό μου; 'Αράδιασε τούς λόγους τούς μικρούζωνες θά βρής, ως πρώτο-πρώτο, τόν δικό μου!

ΤΡΑΓΟΥΔΑ ΚΙ

(Του ΕΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

"Έτσι, λοιπόν, λησιμόνησε κάποτε πώς ήμουν ο άφηντής τής καρδιάς σου, στην φρενική στήν τόση δια καρδούλα σου, που άλλη δεν είναι τέτοια ως ή δικιά σου. Τόν πόνο και τόν έρωτά μου ξεχάσες, που μ' έρωπίσε σ' ο πόνο μεταβάλα. Ποιός άπ' τούς δυο είναι τάχα μεγαλύτερος; Δεν Ξέρω! εν' κι' ο δυο τόσο μεγάλοι!

ΟΙ ΑΦΩΝΟΙ

(Του Ο. W. HOLMES)

Σλασμένες λύρες που και που δέ νάδης σκαλομαίνες σ' ο πλάκες που γλυκόφωνοι τραγουδιστές κοιμούνται. Μα και που λύρες άφωνες είναι βαθεία θαυμάνες στο χόμο, τ' άρσιολούλουδα άνθοιν και δέ μετριούνται. Τή χορδή, λίγο τεχνικά ν' άγγίζονε μπορούνε—κι' ίσως αυτοί τρισένδοξοι κι' άθάνατοι θά γέινουν. Μ' άλλωμονο σ' ο κείνους που ποτέ δεν τραγουδούνε και με τούς βιανους πόχωνε μέσ' στην καρδιά πεθαίνονε.

Νά κλάιτε εκείνον τ' ο νεκρό που σκέπασε τ' ο χόμο άφου μικροτραγουδής τόν καρδιακό τόν πόνο. Μα κλάιτε τόν άμειλο περισσότερο άκόμη που τ' ο σταυρό του σήκωσε—χωρίς στεφάνι—μόνο! Και στής Λευκάδος τ' ο γιολό μιν κλάιτε με τ' άγέρι που τραγουδάει για τής Σαίποφς τή δόξα με τ' ο κίμα κλάιτε εκεί που ή δροσραγή στού Χάρου τ' ο λημέρι πέφτει σαν δάκρυ λαμπερό στού άμειλου τ' ο μνημό!

"Ω, σεις καρδιές! — έρείπια καυμό που δεν περνώ — που άχρωμο χείλι και χλωμή μορφή, σ' ας φανερωίνε,

ως που να πητε τ' ο κρασί που ο θάνατος κερνά —κρασί που τ' ο στραγγίζονε σιγά-σιγά οί πόνο— άν κάθε άπόκρυφος καυμό και πόνος ήμπε

(φρούσε

να γίνη λωρισμός φωνής, και τ' ο βελιού άρμονία, τί μελωδία θλιβερή τή γη θά πλημμυρούσε, τί άρμονία θ' άκουγε ο κόσμος ούρανια!

